

Wim Van Dyck, *Hier komt het oud Sint-Jorisgild. 30 jaar Nationalistische studentenvereniging (NSV) Deel 1 (1976-1991)*, Brussel, Egmont, 2006, 263 pp., ill., ISBN 9080991082 | Historicus, oud-NSV-er en Vlaams volksvertegenwoordiger voor het Vlaams Belang Wim Van Dyck schreef (het eerste deel van) een geschiedenis van het NSV. Het boek kreeg een woord vooraf mee van medestichter Edwin Truyens, en begint – na een cartouche met de tekst “*NSV volgt het oude spoor*” en de koppen van Willem van Oranje, Rodenbach, Dosfel, Verschaeve en Borms rond een Vlaamse leeuw geschikt – met een hoofdstuk over het wezen en de rol van de Nationalistische Studentenvereniging.

De NSV groeide uit een groep binnen het Katholiek Vlaams Hoogstudenten Verbond (KVHV) die een radicalere koers – in Vlaams-nationalistisch en rechts opzicht – wilde varen. Toen dat niet lukte in Antwerpen, waar KVHV nog maar sinds 1973 bestond, scheurde Truyens zich af om de NSV te vormen, met als ideologische basis het Vlaams-nationalisme en het solidarisme als alternatief voor kapitalisme en communisme die werden beschouwd als “*vijanden van het volksnationalisme*”. (p. 18) Terwijl Truyens vooral geïnspireerd was door het vooroorlogse rechts radicale Vlaams-nationalisme en het Algemeen Katholiek Vlaams Studentenverbond (AKVS), werd vanaf het einde van de jaren zeventig, de Nouvelle Droite met Alain De Benoist en de Konservatieve Revolution van Ernst Jünger e.a. de belangrijkste inspiratiebron. Vanaf het begin stond dit NSV in de voorste lijn van de extra-parlementaire politieke actie en sloot aan bij initiatieven van TAK, Voorpost en Were Di. Tegelijk probeerde het aan de universiteiten ‘het linkse quasimonopolie’ te doorbreken en alleen al door haar bestaan de ‘gematigd rechtse’ verenigingen en kringen toe te laten een middenpositie in te nemen. (p. 23) Aan

de universiteiten wierp NSV zich ook op als hoeder van de Vlaamse studententradities (cantussen, clubavonden, linten, codex, vanaf 1978 een grijze studentenpet als uniform ter onderscheiding van de bordeauxkleurige studentenpet van het KVHV), en het zocht in dat verband ook inspiratie en aansluiting bij de Deutsche Burschenschaften. Het grootste deel van het boek is de kroniek van 1976 tot 1991, in twee delen met 1981 als cesuur. In elk deel wordt eerst de algemene ontwikkeling van de vereniging besproken (‘Nationaal’) en vervolgens in afzonderlijke hoofdstukken de ontwikkelingen in de universitaire centra. In het eerste deel (pp. 29-73) verneemt de lezer hoe het Antwerpse KVHV in 1973 werd opgericht en in 1976 uiteenviel toen NSV werd gesticht, hoe in 1977-78 tegen de achtergrond van de anti-Egmontpactbeweging er afdelingen kwamen in Mechelen, Hasselt, Gent (waar de initiatiefnemers uit het ‘ter ziele gegane’ KVHV kwamen), Leuven en vanaf 1980 ook Brussel, en wat de evolutie was van het NSV-tijdschrift *Signaal*. In het tweede deel (pp. 75-245) getiteld *Groei en bloei ... maar niet zonder pijn* komen volgens eenzelfde stramien de tien jaar tot 1991 aan bod. Het was de ‘era-Martens’ waarin de Voerkwestie voor communautaire spanningen zorgde, de staatshervorming in twee fasen werd verdergezet, de vreemdelingenproblematiek op de voorgrond trad, het Vlaams Blok zijn positie versterkte en er een ‘antiracistische’ tegenbeweging op gang kwam, die niet kon verhinderen dat het Blok bij de verkiezingen van 1991 een grote doorbraak kende. Het pausbezoek in 1985 en de val van de Berlijnse muur in 1989, maar ook de val van het apartheidsregime in Zuid-Afrika in 1989 vormden de aanknopingspunten voor NSV-acties. Het blad *Signaal* veranderde van naam tot *Branding*.

Bij het lezen van de kroniek vallen twee dingen op. Enerzijds dat de gewelddadige confrontaties met linkse tegenbetogers in een

soort oud-strijderachtige hoera-stijl worden beschreven vanuit een eenzijdige vooringenomenheid. Anderzijds overheerst zowel in de tekst als in de illustraties (met 2 katernen kleurenfoto's) het studentikoze pint- en lintgedoe, en dat terwijl de auteur in zijn inleiding stelt dat "wellicht het studentikoze wat onderbelicht" werd. Behalve de tien ideologische bladzijden van het eerste hoofdstuk, komt men in het vervolg alleen maar feiten tegen (zoals weliswaar in een kroniek past) maar zonder verantwoording van de ingenomen standpunten, zij het wel dat ook strubelingen en meningsverschillen over de koers van de vereniging niet onder de mat worden geveegd. Daarvoor is de auteur gelukkig genoeg historicus. Maar het blijft toch vooral een eenzijdige kroniek waarbij geen poging wordt gedaan om het optreden van de tegenstanders te verklaren, en te weinig de context van de studentengemeenschap, waarin elk van de afdelingen opereerde, wordt weergegeven. Documentair is dit boek zeker interessant, want het is gebaseerd op NSV-bronnen en persoonlijke informatie uit eerste hand die voor het eerst systematisch in één verhaal – zij het vooral voor de eigen achterban – worden samengebracht.

Terwijl de auteur in de inleiding uithaalt naar de typering van NSV in de *Nieuwe Encyclopedie voor de Vlaamse Beweging* als "kaderschool voor het Vlaams Blok", is dat nochtans ook de indruk die de lezer opdoet bij de lectuur en het overlopen van de bestuurslijsten achteraan in het boek. Heel wat mandatarissen van Vlaams Belang verdienden hun eerste sporen in NSV. Vergeleken met de radicaal linkse Marxistisch Leninistische Beweging die als studentenafdeling van de PVDA nauwelijks enige impact had (en de PVDA zelf die niet eens parlementaire verkozenen heeft), is ontstaan en evolutie van NSV inderdaad een succesverhaal, want het slaagde en slaagt erin te fungeren als mobilisatiekanaal voor nieuwe generaties radicaal rechtse Vlaams-

nationalisten. En de auteur is daar ook fier op: "Het is niet overdreven te zeggen dat de oud-NSV-ers deruggengraatzijn van het Vlaams Belang en er in zekere zin ook de ziel van vormen... Ietwat overdreven zou men kunnen zeggen dat de NSV op dit moment zo'n 25 parlamentsleden telt". (p. 21) Alleen al daarom verdient de vereniging een plaats in de geschiedenis van de Vlaamse beweging.

[Louis Vos]